

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: Affumicata, a.s., IČ 284 32 401, se sídlem Oderská 333/5, Praha 9, Čakovice, zast. JUDr. Ladislavem Sádlíkem, advokátem se sídlem Holečkova 31, Praha 5, proti žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2010, čj. 2010/59855-424,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 13.12.2010 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce v Děčíně ze dne 28.6.2010, čj. 80/139/1487/Kr/2009, kterým bylo konstatováno, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a proto byla žalobci uložena pokuta dle ust. § 140 odst. 4 písm. e) zákona o zaměstnanosti ve výši 800.000,-Kč, a povinnost uhradit náklady řízení.

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

Žalovaný správní orgán dostatečně nezjistil a správně nevyhodnotil daný skutkový stav, když dospěl k závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu umožněním výkonu nelegální práce v rozhodnutí specifikovaných cizinců. Žalobce trvá na tom, že jednal výkon nelegální práce cizincům neumožňoval. Stěžejními listinami, o které se správní orgány obou stupňů v řízení opíraly, jsou úřední záznamy z 27.3.2009 a z 8.4.2009 sepsané ÚP v Děčíně při součinnostní kontrole s cizineckou policií. Takový úřední záznam dle žalobce poskytuje pouze předběžnou informaci pro celé řízení a nelze jej bez dalšího považovat za důkazní prostředek. K dokazování skutečností uvedených v úředním záznamu slouží např. svědecký výslech osoby, která jej pořídila.

Správním orgánem získán žádný relevantní důkaz, který by osvědčoval jakékoli skutečnosti uvedené v předmětných úředních záznamech, pouze byl pořízen protokol z kontroly. Toto dokazování nebylo doplněno ani odvolacím správním orgánem, ačkoli žalobce návrh na doplnění dokazování tímto směrem výslovně vznesl.

Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že vyjádření cizinců v průběhu kontroly jsou jasně patrná přímo z obsahu záznamu ze dne 27.3.2009, když je u každého cizince uvedeno jméno, datum narození, důvod pobytu na území ČR, doba, po kterou vykonává tuto práci, statut cizinců jako osob samostatně výdělečně činných a jejich podpis. Nebylo nijak prokázáno, jak bylo prohlášení zúčastněných osob získáno, kdo a jak prohlásil, pro koho vykonávají práci, jak dlouho a za jakým účelem tam pracují, co stvrzují svým podpisem. Tyto osoby nebyly ani následně dotázány ke skutečnostem uváděným žalobcem, tedy zda práci nevykonávali jako studenti v rámci praxe. Sepsané osoby byly převážně vietnamské národnosti, lze tedy i přes předpoklad jejich znalosti Českého jazyka vznést důvodné pochybnosti o tom, že zcela přesně rozuměli důvodu svého podpisu na předmětné listině. Skutečný průběh údajné kontroly nebyl nikým dosvědčen. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvádí, že záznam z 8.4.2009 pak pouze potvrzoval identifikaci kontrolovaných osob, přičemž samotnou identifikaci není třeba stvrzovat podpisem identifikovaných osob. Není však patrné, z čeho tak žalovaný usuzuje. Žalobce zejména tento úřední záznam vyhodnocuje jako nedostatečný a neprůkazný v uváděných údajích. V úředním záznamu z 27.3.2009 je uvedeno a podepsáno 10 osob, v záznamu z 8.4.2009 je pak celkem uvedeno osob 30, přičemž tyto svou identifikaci podpisem nepotvrdili. Žalobci je rovněž stále nejasné, proč jsou úřední záznamy z 8.4.2009 dva a jakou mají vzájemnou souvislost. Vyjádření žalovaného ve smyslu, že identifikovaných osob bylo moc a tudíž bylo nutné použít dva záznamy, není pro žalobce zcela pochopitelné, když na sebe nijak vzájemně neodkazují a není zřejmé, zda údajné kontroly proběhly ve stejném čase a na zcela shodném místě.

Žalobce rovněž upozorňuje na rozpor mezi úředními záznamy a protokolem o výsledku kontroly z 29.5.2009, když v záznamu z 27.3.2009 je jako místo kontroly uvedeno „Ludvíkovice-Kámen“ a v záznamu z 8.4.2009 les mezi Huntířovem a Markvarticemi, přičemž v protokolu je pak okres Děčín - k.ú. Bynovec a Huntířov. Jde tedy o nepřesné údaje v protokolu, za obdobně nesprávný pokládá žalobce údaj v záhlaví protokolu, že kontrola proběhla u zaměstnavatele Affumicata, a.s. a to v režimu zákona o státní kontrole.

Žalobce rozporuje, že by byl o provedení kontroly telefonicky informován, jak uvádí v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný. Z žádných jiných listin v rámci správního spisu tato skutečnost nevyplývá. Pouze na úředním záznamu z 8.4.2009 je uvedeno jméno a telefon p. M., bez jakékoli další poznámky o tom, kdo je tato osoba, jaké postavení má ve společnosti žalobce a zda a kým s ní bylo telefonicky komunikováno. Žalobce tak byl na svých právech jako kontrolovaná osoba zkrácen, když mu v rozporu se zněním zákona o státní kontrole nebylo oznámeno zahájení kontroly, nebyla odpovědné osobě umožněna účast při kontrole, nebylo předloženo pověření pracovníků k provedení kontroly a v konečném důsledku nebyl zjištěn skutečný stav věci. Úřední záznamy z 27.3.2009 a 8.4.2009 považuje žalobce za pořízené mimo kontrolu a postup předpokládaný zákonem o státní kontrole.

Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatuje, že podkladem pro zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty nebyly úřední záznamy z 27.3.2009 a 8.4.2009, nýbrž protokol o výsledku kontroly z 29.5.2009, k jehož obsahu se mohl žalobce vyjádřit a z vlastní vůle tak neučinil. Dle žalovaného mohl žalobce zjištěný stav rozporovat již v řízení před orgánem 1. stupně, což však neučinil, naopak námitky k obsahu úředních záznamů a protokolu uvedl až v

odvolacím řízení, tudíž k nim již nebylo ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu nutno přihlížet. S tímto stanoviskem žalobce nesouhlasí, neboť v dané věci jde ve své podstatě o správní trestání, jak se k tomu již NSS vyjádřil (4 Ads 80/2007-82), přičemž dle jeho názoru by se k němu mělo přistupovat analogicky jako v případě řešení přestupku, tzn. ust. § 82 odst. 4 správního řádu by na toto řízení nedopadalo (NSS 1 As 96/2008-115). Uvedení námítky nedostatečně zjištěného skutkového stavu až v odvolání, bylo dle žalobce jeho procesním právem, může být vnímáno jako jeho "procesní strategie", a správní orgán měl neúplné dokazování v rámci vyšetřovací zásady sám doplnit.

Žalobce navrhl na objasnění skutkového stavu důkazy, resp. jejich provedení, což žalovaný, ani správní orgán v 1. stupně neakceptovali. Dle názoru žalobce je takový postup v rozporu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Sám správní orgán tím, že neprovede navržené důkazy, porušuje zákon a zákonnost procesu v řízení před správním orgánem ve smyslu ust. 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Tato povinnost správního orgánu prakticky vylučuje odmítnutí důkazů stran tvrzené nadbytečnosti, stejně tak vylučuje, a by správní orgány bez jakéhokoliv relevantního odůvodnění důkazy neprovedly vůbec, zejména za situace, kdy spis zcela prokazatelně obsahuje nevysvětlené rozpory, kterých se odvolatel v řízení před správním orgánem dovolává a za situace, kdy návrhy na provedení důkazů řádně odůvodní.

Žalobce rozhodnutí o uložení pokuty pokládá žalobce za nepřezkoumatelné, a pokuta byla uložena ve zcela nepřiměřené výši, žalovaný odmítl zohlednit ust. § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, a nebyly řádně zohledněny okolnosti celého případu. Uložená pokuta má pro společnost faktický likvidační charakter, v té souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 9/2008- 133. V daném případě však rozhodně nejde o uvedenou situaci, kdy by byla likvidační pokuta akceptovatelná. Při uložení pokuty se správní orgán řídil pouze výší základního kapitálu uvedenou v obchodním rejstříku. Tento údaj však samozřejmě nevypovídá nic o skutečných majetkových poměrech žalobce. Žalobce odkázal jako na důkaz na Účetní závěrku a rozvahu žalobce za rok 2009 dostupnou v evidenci obchodního rejstříku.

Žalobce od počátku řízení uvádí, že osoby vyjmenované na předmětných úředních záznamech a potažmo v protokolu o výsledku kontroly jsou studenty, kteří vykonávali výukovou praxi, přičemž probíhal jejich kvalifikační kurz v oboru lesnictví k rozšíření jejich živnostenského oprávnění. Zjištění cizinci nebyli účastníky právních vztahů podle § 3 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, tudíž ve výkonu jejich práce nelze spatřovat nelegální práci ve smyslu zákona o zaměstnanosti. Svá tvrzení žalobce doložil smlouvy o vzdělávání a smlouvou o odborné přípravě studentů, dále doložil živnostenské listy cizinců. Navíc před uzavřením těchto smluv konzultoval žalobce danou problematiku u příslušného ÚOSS, přičemž na tomto postupu nebylo shledáno žádných vad. Shodně rozhodl při obdobné kontrole Úřad práce v Šumperku a v tomto smyslu odkazuje žalobce na ust. §2 odst. 4 správního řádu (u skutkově obdobných případů nemají vznikat nedůvodné rozdíly). Žalovaný pochybil, když před vydáním rozhodnutí nevyčkal vyjádření MŠMT, resp. o toto vyjádření dokazování nedopínil. Žalovaný se neztotožnil s názorem úřadu práce o disimulaci právního úkonu. Ovšem názor, že cizinci vykonávali práci a nikoli odbornou praxi opřel pouze tvrzení, že na pracovišti nebyl zajištěn žádný vyučující či odborný dozor. Toto konstatování žalovaného však nemá oporu ve správním spise, o přítomnosti či absenci odborného dozoru není ve spisovém materiálu žádná zmínka, tímto směrem nebylo prováděno dokazování a žalobce tak tento závěr (volnou úvahu) považuje za nepřezkoumatelný. Žalobce trvá na tom,

že cizinci vykonávali odbornou praxi, smluvní vztah mezi nimi byl vztah podnikatelských subjektů a zcela odpovídal obsahu smluv, rozhodně nešlo o disimulované právní úkony. Při výkonu odborné praxe je běžné, že praktikanti obdrží za prováděnou činnost odměnu. Skutečnost, že studenti obdrželi kapesné, bylo jim zajištěno ubytování, stravování a doprava nemůže automaticky znamenat, že se jednalo o pracovněprávní vztah, jak dovozuje žalovaný. Dle žalobce rozhodně není zajištění kapesného, ubytování, stravování a dopravy charakteristické pro naplnění pracovněprávního vztahu, naopak. Rozhodný byl právní vztah mezi žalobcem a cizinci a to byl vztah dvou podnikatelských subjektů. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí zkreslil výrok Ing. M. z podání z 8.2.2010, když uvedl, že kontrolování cizinci se žádného rekvalifikačního kurzu nezúčastnili. Naproti tomu z vyjádření Ing. M. vyplývá, že uvedení cizinci rekvalifikačním kurzem v červnu 2009 neprošli a to z důvodu, že buď opustili projekt před zahájením rekvalifikačního kurzu nebo nebyli vybráni jako perspektivní osoba. Vzhledem k tomu, že projekt obsahoval několik stupňů odborné přípravy, mohli cizinci danou praxi v březnu a dubnu v rámci projektu vykonávat, k tomu však taktéž žádné dokazování neproběhlo a jde tedy o další volnou interpretaci důkazů ze strany žalovaného.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém, stavu a podrobně odůvodnil svoje závěry s odkazem na aktuální judikaturu i text odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Popřel, že by záznamy z kontrol byly podkladem pro zahájení správního řízení. K námitkám týkajícím se průběhu kontroly žalovaný uvedl, že měli být žalobcem vzneseny v rámci správního řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Ze správního spisu vyplývá:

Úřad práce v součinnosti s Cizineckou policií ČR provedl ve dnech 27. 3. 2009 a 8. 4. 2009 kontroly, které byly zaměřeny na zaměstnávání cizinců v okrese Děčín. Při kontrolách bylo zjištěno, že cizinci specifikovaní ve výrocích správních rozhodnutí (státní příslušnost Vietnam a Slovensko) vykonávají pomocné práce, včetně sázení stromků, v lesích státního podniku Lesy ČR, a podle jejich vyjádření tyto činnosti, u kterých byli zastíženi kontrolujícími správními orgány, vykonávali pro žalobce.

Přípisem ze dne 1.4.2009 byl žalobce vyzván k doložení dokladů vztahující se k práci vykonávané cizinci, kteří byli zjištěni při výkonu práce dne 27. 3. 2009. Prostřednictvím obchodního ředitele p. J.M. žalobce k výzvě sdělil, kontrolované osoby byli studenti, kteří prováděli výukovou praxi a školí se v oboru lesnictví. Cizinci z Vietnamu jsou podnikatelé a rozšiřují si živnostenské oprávnění, aby našli uplatnění na českém trhu. Program, který firma provádí, řeší problém minoritní skupiny v České republice a je podporován hejtmany z různých krajů České republiky. Zároveň doložil „smlouvu o vzdělávání“ a smlouvu se společností LESS & FOREST, s.r.o., „o odborné přípravě studentů“.

Přípisem ze dne 21.4.2009(po provedené kontroly dne 8.4.2009) vyzval úřad práce, aby doložil doklady vztahující se k práci vykonávané všemi cizinci, kteří byli zjištěni při

výkonu práce kontrolami ve dnech 27. 3. 2009 a 8.4.2009. Zároveň úřad práce žalobce upozornil na to, že zjistil, že žádný kvalifikační kurz uvedený v jeho vyjádření neprobíhá, a proto musí být cizinci zaměstnávání podle platných zákonných norem. Žalobce se k této výzvě úřadu práce nevyjádřil.

Úřad práce následně vyhotovil dne 29. 5. 2009 protokol o výsledku kontroly, v němž uvedl jako kontrolní zjištění, že žalobce výše uvedeným cizincům umožnil výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1. a 2. zákona o zaměstnanosti, když Z. a A. P. a N.V.T. vykonávali pro žalobce práci bez uzavření pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy, U ostatních cizinců se jednalo o výkon nelegální práce bez povolení k zaměstnání. Protokol o výsledku kontroly byl žalobci doručen dne 2. 6. 2009, přičemž v něm byl poučen o možnosti podat proti němu do 10 dnů ode dne převzetí písemné a odůvodněné námitky.

Dne 1. 6. 2009 bylo úřadu práce doručeno sdělení daňové poradkyně žalobce JUDr. M.M., v němž uvedla, že reaguje na základě výzvy ze dne 21. 4. 2009, a sdělila, že občané vietnamské národnosti jsou podnikatelé a pouze se vzdělávají za účelem získání dalšího živnostenského oprávnění. Úřad práce JUDr. M. sdělil, že již byl odeslán protokol o výsledku kontroly, proti kterému může žalobce podat do 10 dnů písemné a odůvodněné námitky. Žádné námitky proti protokolu o výsledku kontroly nebyly podány ani přes toto opakované poučení.

Dne 15. 6. 2009 byl doručen úřadu práce přípis od Mgr. V.P., který jednal za žalobce na základě plné moci ze dne 11.6. 2009 (přiložena rovněž plná moc Ing. D.M. jednajícího za žalobce na základě pověření ze dne 9. 3. 2009). V tomto přípise bylo zopakováno, že cizinci jsou podnikatelé, kteří u žalobce nepracují v pracovněprávním vztahu, jelikož se jedná o studenty, kteří absolvují rekvalifikační kurz zaměřený na teorii a zejména praktické práce v lese. Mimoškolní výchova a vzdělávání je rovněž předmětem činnosti žalobce, který tak tuto rekvalifikaci cizincům může poskytovat. Protože se nejedná o zaměstnance, ale studenty, není možné doložit uzavření pracovněprávních vztahů, jak požaduje úřad práce. Poté úřad práce Mgr. P. informoval písemně dne 18.6.2009 o tom, že žalobci již byl dne 29. 5. 2009 zaslán protokol o výsledku kontroly a že o tom byla rovněž informována JUDr. M., daňová poradkyně žalobce. Dne 1. 7. 2009 pak byla na adresu žalobce zaslána žádost o podání písemné zprávy o odstraněných nedostatecích zjištěných kontrolou ze dne 27. 3. 2009 a 8. 4. 2009, jak byly formulovány v protokolu o výsledku kontroly ze dne 29.5.2009.

Úřad práce s žalobcem dne 22. 7. 2009 zahájil správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt umožnění výkonu nelegální práce. Žalobce byl poučen o právech účastníka správního řízení a byla mu stanovena lhůta 5 dnů ode dne převzetí oznámení, aby se vyjádřil písemně nebo ústně do protokolu k podkladům rozhodnutí (oznámení bylo doručeno zmocněnému zástupci - Mgr. P.).

Dne 29. 7. 2009 se na úřad práce dostavil Ing. M. (plná moc ze dne 9. 3. 2009), s nímž byl sepsán protokol o ústním jednání. Do protokolu uvedl, že do 5. 8. 2009 doloží následující dokumenty - smlouvu o vzdělání s cizinci a jejich živnostenské listy a právní rozbor vzdělávání cizinců. Zároveň uvedl, že celá záležitost byla konzultována s vrchní ředitelkou Ministerstva práce a sociálních věcí, Ing. B., která měla žalobci sdělit, že úřady práce se tímto systémem vzdělávání zabývat nebudou, protože se jedná o podnikatele,

dodal, že žalobcovi studenti byli kontrolováni již Úřadem práce v Šumperku, který žádné pochybení neshledal. Protokol Ing. M. potvrdil svým podpisem.

Žalobce poté úřadu práce předložil Smlouvy o vzdělávání s cizinci, jejich živnostenské listy. Smlouva o vyškolení studentů mezi žalobcem (objednavatelem) a zhotovitelem Ing. V.F., akreditovaným na MŠMT pod č.j.25544/08-24/1054 v kurzu - Obsluha motorové řetězové pily a křovinořezu a Smlouvu o odborné přípravě studentů mezi žalobcem a společností LESS & FORERST, s.r.o. Rovněž pak byl úřad práce doručen Protokol o výsledku kontroly Úřadu práce v Šumperku ze dne 6. 5. 2009, kde je konstatováno, že u žalobce k pochybení nedošlo. Součástí předložených dokumentů je rovněž popis projektu „Návrat do práce nekvalifikovaných pracovníků minoritních skupin“, kde je uvedeno, že podmínkou pro zařazení osob do projektu je to, že s klientem bude podepsána řádná pracovní smlouva na 1 rok.

Úřad práce tedy Ing. M. elektronicky dne 21.9. 2009 požádal o vysvětlení této podmínky. Ten dne 29. 9. 2009 odpověděl, že podmínka pro zařazení do kurzu byla myšlena tak, že po jeho absolvování klient uzavře s žalobcem pracovní smlouvu, a to proto, aby se vrátilы vynaložené prostředky na vzdělávání - kurzy platil žalobce.

Úřad práce se proto v rámci získání dalších důkazů přímo obrátil písemnou cestou na Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy se žádostí o vyjádření za jakých podmínek může právnická nebo fyzická osoba pořádat rekvalifikační kurzy zaměřené na teorii a zejména praktické práce v lesnickém průmyslu v rámci živnostenského oprávnění. Rovněž se obrátil na Ministerstvo práce a sociálních věcí s žádostí o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí. V správním spise se odpověď na dopis doručený dne 22. 9.2009, Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy úřadem práce nenachází.

Dne 20. 1. 2010 úřad práce usnesením uložil žalobci povinnost předložit listiny potřebné k provedení důkazu - Osvědčení o rekvalifikaci cizinců - podnikatelů (státní příslušnost Vietnam), kteří v březnu a dubnu 2009 vykonávali pomocné práce v lesích. Žalobce správnímu orgánu odpověděl dopisem ze dne 8. 2. 2010, že z uvedeného seznamu neprošel rekvalifikačním kurzem žádný vietnamský občan uváděný v Protokole č. 1487/Kr/2009, z důvodu opuštění kurzu, nebo nebyl vybrán jako perspektivní osoba.

Úřad práce tedy dne 19. 2. 2010 sdělil žalobci, že k podkladům rozhodnutí se může vyjádřit písemně nebo ústně do protokolu.

Dne 8.3. 2010 žalobce doručil písemné vyjádření k celé problematice a sdělil úřadu práce, že vietnamští občané se v rámci projektu na základě Smlouvy o odborné přípravě studentů zúčastnili několika stupňů odborné přípravy. Základem byla jazyková odborná příprava, kterou pro žalobce zajišťovala společnost Brenn, a.s. Na tuto základní přípravu navazoval rekvalifikační kurz Obsluha motorové pily a křovinořezu, kterou smluvně zajišťoval Ing. V.F., akreditovaný MŠMT pod č.j. 25544/05-24/1054. Tímto kurzem prošlo v červnu celkem 40 vietnamských občanů s cílem požádat o rozšíření živnostenského oprávnění. Vlastní Smlouva o odborné přípravě studentů byla konzultována se zástupci Cizinecké policie ČR, ale i s Ministerstvem práce a sociálních věcí, aby nedocházelo k porušení zákona o zaměstnanosti a neumožnila se nikomu nelegální práce. Osobám bylo vyplaceno kapesné a na náklady firmy bylo zabezpečeno ubytování, stravování a doprava po celou dobu vzdělávacího programu, jehož účelem bylo získání nového živnostenského oprávnění

Úřad práce v prvostupňovém rozhodnutí dospěl k závěru, že cizinci svou činnost nevykonávali v rámci jakéhosi rekvalifikačního kurzu, ale že vykonávali práci se znaky závislé práce, k čemuž měli mít vydáno povolení k zaměstnání. Z tohoto důvodu úřad práce žalobci uložil pokutu ve výši 800 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

Soud při posouzení věci vycházel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 11 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále jen „zákon o státní kontrole“)

Kontrolní pracovníci jsou při provádění kontroly oprávněni:

- a) vstupovat do objektů, zařízení a provozů, na pozemky a do jiných prostor kontrolovaných osob, pokud souvisí s předmětem kontroly; nedotknutelnost obydlí je zaručena, 3)
- b) požadovat na kontrolovaných osobách, aby ve stanovených lhůtách předložily originální doklady a další písemnosti, záznamy dat na paměťových médiích prostředků výpočetní techniky, jejich výpisy a zdrojové kódy programů, vzorky výrobků nebo jiného zboží (dále jen "doklady"),
- c) seznamovat se s utajovanými informacemi, prokáží-li se osvědčením pro příslušný stupeň utajení těchto informací, vydaným podle zvláštního právního předpisu⁴⁾,
- d) požadovat na kontrolovaných osobách poskytnutí pravdivých a úplných informací o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech,
- e) zajišťovat v odůvodněných případech doklady; jejich převzetí musí kontrolované osobě písemně potvrdit a ponechat jí kopie převzatých dokladů,
- f) požadovat, aby kontrolované osoby podaly ve stanovené lhůtě písemnou zprávu o odstranění zjištěných nedostatků,
- g) v případech stanovených tímto zákonem ukládat pořádkové pokuty,
- h) používat telekomunikační zařízení kontrolovaných osob v případech, kdy je jejich použití nezbytné pro zabezpečení kontroly.

Podle § 12 zákona o státní kontrole

(1) Povinností kontrolních pracovníků je zjistit při kontrole skutečný stav věci. Kontrolní zjištění jsou kontrolní pracovníci povinni prokázat doklady.

(2) Kontrolní pracovníci jsou dále povinni:

- a) oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly,
- b) šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaných osob,
- c) předat neprodleně převzaté doklady kontrolované osobě, pominou-li důvody jejich převzetí,

- d) zajistit řádnou ochranu odebraných originálních dokladů proti jejich ztrátě, zničení, poškození nebo zneužití,
- e) pořizovat o výsledcích kontroly protokol,
- f) zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly a nezneužít znalosti těchto skutečností.

Podle § 15 zákona o státní kontrole

(1) O kontrolním zjištění se pořizuje protokol, který obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny.

(2) V protokole se uvádí označení kontrolního orgánu a kontrolních pracovníků na kontrole zúčastněných, označení kontrolované osoby, místo a čas provedení kontroly, předmět kontroly, kontrolní zjištění, označení dokladů a ostatních materiálů, o které se kontrolní zjištění opírá. Protokol podepisují kontrolní pracovníci, kteří se kontroly zúčastnili. Podle § 16 zákona o státní kontrole

(1) Povinností kontrolních pracovníků je seznámit kontrolované osoby s obsahem protokolu a předat jim stejnopis protokolu.

(2) Seznámení s protokolem a jeho převzetí potvrzují kontrolované osoby podpisem protokolu.

(3) Odmítne-li kontrolovaná osoba seznámit se s kontrolním zjištěním nebo toto seznámení potvrdit, vyznačí se tyto skutečnosti v protokolu.

Podle § 17 zákona o státní kontrole

Proti protokolu může kontrolovaná osoba podat písemné a zdůvodněné námitky, a to ve lhůtě pěti dnů ode dne seznámení s protokolem, nestanoví-li kontrolní pracovník lhůtu delší.

Podle § 5 zákona o zaměstnanosti se rozumí

e) nelegální práci,

1. pokud fyzická osoba nevykonává práci pro právnickou nebo fyzickou osobu na základě pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy, nejde-li o manžela nebo dítě této fyzické osoby, nebo

2. pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve zvláštních případech (dále jen „zelená karta“) vydaným podle zvláštního právního předpisu^{9a}) nebo bez zelené karty, je-li podle tohoto zákona vyžadována; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce.

Podle § 140 odst. 4 písm. e) zákona o zaměstnanosti se za správní delikt se uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c).

O žalobních námitkách soud uvažil takto:

Žalobce zpochybňuje skutková zjištění správních orgánů a tvrdí, že listinami, o které orgány opírají svá rozhodnutí, jsou úřední záznamy ze dnů 27. 3. 2009 a 8. 4. 2009; tyto záznamy však dle názoru žalobce nemohou být použity v řízení jako důkaz. Podle § 12 zákona o státní kontrole je povinností kontrolních pracovníků je zjistit při kontrole skutečný stav věci. K zachycení kontrolních zjištění slouží úřední záznam, který je podkladem, pro protokol o výsledku kontroly. Proti protokolu může kontrolovaná osoba dle § 17 podat písemné a zdůvodněné námitky, a to ve lhůtě pěti dnů ode dne seznámení s protokolem, nestanoví-li kontrolní pracovník lhůtu delší. Z průběhu správního řízení výše popsaného vyplývá, že podkladem pro zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty nebyly záznamy ale protokol o výsledku kontroly ze dne 29.5.2009. V řízení před správním orgánem I. stupně žalobce zjištěný stav nerozporoval, ač tak učinit mohl, a pokud tak učinil v odvolacím řízení, potom k uplatněným námitkám žalovaný správní orgán s ohledem na dikci § 82 odst. 4 správního řádu („K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve“) - viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Ads 141/2009-70, ze dne 10.3.2010.

Podle ust. § 132 odst. 1 zákona o zaměstnanosti jsou z Zaměstnanci orgánů kontroly jsou oprávněni při kontrolní činnosti vyžadovat od fyzických osob, které se zdržují na pracovišti kontrolované osoby a vykonávají pro ni práci, osvědčení totožnosti, a nejde-li o manžela nebo dítě kontrolované fyzické osoby, i prokázání, že tuto práci vykonávají na základě pracovněprávního vztahu nebo na základě jiné smlouvy. U cizinců jsou dále oprávněni vyžadovat předložení povolení k zaměstnání, pokud zákon jeho vydání vyžaduje, a povolení k pobytu, nebo zelenou kartu, pokud ji zákon vyžaduje. Podle odst. 2 téhož ustanovení jsou pak fyzické osoby jsou povinny osvědčit svou totožnost a prokázat další skutečnosti uvedené v odstavci 1.

Žalobní námitku nepovažuje soud za důvodnou úřad práce prováděl kontrolu o jejíž výsledky zachytil v protokolu o kontrole v souladu s výše uvedenými zákonnými oprávněními a kontrolní zjištění zachycené v protokolu jsou způsobilé být podkladem pro rozhodování, jakož i pro zahájení řízení. Konečně žalobce v řízení nijak nepopřel že by se cizinci uvedení v záznamech ze dne 27. 3. 2009 a 8. 4. 2009 na pracovišti nezdržovali ani nezpochybňoval konkrétně, že určitá osoba zachycená v těchto záznamech na pracovišti nebyla. V řízení zpochybnil pouze druh výkonu práce, když uvedl, že šlo o studenty, na základě jakého právního vztahu cizinci práce konali. Závěr o výkonu nelegální práce správní orgány nedovodily ze záznamů ze dnů 27. 3. 2009 a 8. 4. 2009, ale z protokolu o výsledku kontroly, v záznamech je pouze zachyceno, kdo na pracovišti pracoval. Z protokolu ze dne 29.5.2009 vyplývá, že osoby tam uvedeny vykonávali práce pro žalobce bez vydaného platného povolení k zaměstnání a bez uzavřeného pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy, společnost žalobce těmito osobám umožnila výkon nelegální práce. U osob Z. a A.P. (st. Příslušnost Siovensko) a N.V.T. (trvalý pobyt na území ČR) pak bez uzavření jakéhokoliv pracovněprávního vztahu a v tomto případě také se jedná o výkon nelegální práce.

Z výše popsaného průběhu správního řízení vyplývá, že po zahájení správního probíhalo dokazování dne 29.7.2010 byl sepsán protokol o ústním jednání s Ing. M., dále žalobce předkládal doklady, dokumenty, také vyjádření žalobce ze dnů 29. 9. 2009, 8. 2. 2010 a 8. 3. 2010; sloužily jako podklady vydaných správních rozhodnutí; nezakládá se proto na pravdě tvrzení žalobce, že po zahájení řízení neprobíhalo dokazování.

Tvrzení žalobce, že záznamy neobsahují žádné informace o tom, že by se cizinci k něčemu vyjadřovali, nebylo činěno žalovaným sporným. Cizinci se nevyjadřovali k ničemu, žalovaný pouze konstatoval, že záznamy z fyzické kontroly identifikují osoby, které v době kontroly na pracovišti vykonávali práci.

Námítky žalobce proti průběhu kontroly, např. neznalost českého jazyka cizinců, žádost o průkaz jako byly získány údaje v průběhu kontroly, nejsou důvodné. Cizinci v záznamu potvrdili svým podpisem pouze skutečnost, že se nacházeli na místě kontroly. Horší znalost českého jazyka, jak ji namítá žalobce, nebyla v průběhu kontroly vznesena. Žalobce byl o provádění kontroly informován, mohl vyslat na místo kontroly svého pracovníka. Především však průběh kontroly je zachycen v protokolu o výsledku kontroly, s nímž byl žalobce seznámen a nic proti němu nenamítal. Se závěry učiněnými v rámci kontroly se tedy ztotožnil. K nyní vzneseným námitkám proti průběhu kontroly, jestliže nebyly v řízení před správním orgánem uplatněny, nelze přihlížet.

Pokud jde o nyní zpochybňovaný záznam ze dne 8. 4. 2009, v záznamu z kontroly tito cizinci nejsou podepsáni jsou však označeni jménem i datem narození a poznámkou o charakteru jejich pobytu na území České republiky. Je zřejmé, že úřad práce tyto informace nemohl získat jinak, než právě při kontrole na místě a identifikaci cizinců v rámci fyzické kontroly. Cizinci specifikovaní v záznamu ze dne 8.4.2009 jsou se svými identifikačními znaky uvedeni i ve výzvě žalobci ze dne 21.4.2009, zaslané úřadem práce za účelem doložení potřebných dokladů. Žalobce v průběhu správního řízení skutečnost, že v záznamech uvedené osoby se na pracovišti při provádění kontroly ve dnech 27. 3. 2009 a 8. 4. 2009 nacházeli nijak nezpochybňoval. Ze skutečnosti, že záznamy z kontroly na místě ze dne 8.4.2009 jsou dva, nelze dovozovat důvod nezákonnosti, žalobce jej ani neuvádí. Pokud jde o vymezení území, kde probíhala kontrola ve dnech 27. 3. 2009 a 8. 4.2009, spadají do katastrálního území obcí Bynovec a Huntířov, přičemž úřad práce v protokolu o výsledku kontroly současně konstatoval, že se jednalo o lesy státního podniku Lesy České republiky, v uvedeném vymezení soud rovněž nespatřuje rozpor. Ve vymezení žalobce jakožto kontrolované osoby v protokolu o výsledku kontroly rovněž nelze spatřovat porušení právního předpisu, v průběhu správního řízení žalobce nezpochybňoval, že pracovníci specifikovaní v záznamech a protokolu o byli na dané pracoviště vysláni žalobcem, pouze tvrdil, že tyto osoby nepracují ale vykonávají lesnickou výukovou praxi.

Skutečnost, že tyto osoby zjištěné ve dnech 27. 3. 2009 a 8. 4. 2009 při výkonu lesnických prací tyto práce vykonávali v rámci právního vztahu uzavřeného s žalobcem nebyla žalobcem nijak zpochybněna, naopak žalobce v průběhu řízení předkládal k charakteru práce různé dokumenty, proto označení žalobce jako kontrolované osoby je správné. Opět je nutno konstatovat, že pokud se žalobce nepovažoval za kontrolovanou osobu, měl to namítat v průběhu řízení před správním orgánem, v rámci námitek proti průběhu kontroly.

S námitkou vztahující se k mpnikazmsti toho, že by se jednalo o kontrolní činnost u žalobce se k vypořádání dostatečně žalovaný již v rámci téže odvolací námítky odkázal na znění ust. ý 132 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, a z něho vyplývající oprávnění (ust. Je citováno výše). S ohledem na oprávnění kontrolních pracovníků požadovat po cizincích pracujících na kontrolovaném pracovišti prokázání totožnosti i povolení, na základě kterého svou práci vykonávají, je postup prvostupňového správního úřadu práce při kontrole v souladu se zákonem, jelikož na pracovištích nebyl přítomen žádný zástupce odvolatele, informoval úřad práce o probíhající kontrole p. J.M. - obchodního ředitele společnosti telefonicky, na základě získaného kontaktu ze strany cizinců a vyzval ho předložit písemně všechny potřebné doklady týkající se cizinců. V telefonickém hovoru obchodní ředitel sdělil, že úřad práce kontroluje studenty, kteří provádějí výukovou praxi a

školí se v oboru lesnictví. Z vyjádření pana M. ke kontrole ze dne 7.4.2009 soud zjistil, že nebyl v tomto vyjádření které se vztahovalo k výzvě ze dne 1.4.2009 zpochybněn příběh kontroly ani skutečnost, že žalobce byl o probíhající kontrole informován telefonicky.

Rozsahem povinnosti vyrozumět kontrolovanou osobu o provedení kontroly se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 8 As 12/2005-51, ze dne 26.1.2006, v němž uvedl, že "povinnost kontrolních pracovníků oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly [§ 12 odst. 2 písm. a) zákona ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole] směřuje k možnosti kontrolované osoby bránit svá práva v průběhu kontroly, a je-li to možné, být přítomna jejímu průběhu. Z žádného ustanovení zákona o státní kontrole nevyplývá požadavek, aby kontrolovaná osoba byla vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. Je ovšem vyloučeno, aby v případě kontroly prováděné úřadem práce nebyly o jejím zahájení vyrozuměny statutární orgány kontrolované společnosti, jsou-li přítomny, a v opačném případě jiná odpovědná osoba."

Z uvedeného vyplývá, že podmínky pro zahájení kontroly splněny byly, když zástupce žalobce o probíhající kontrole totožnosti cizinců byl telefonicky informován, poté co cizinci pracovníkům provádějícím kontrolu dali na p. M. kontakt.

Námítku žalobce, že nezákonnost kontroly byt' ji nenamítal v průběhu správního řízení I. stupně, mohl uplatnit v odvolání, podepřenou odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 80/2007-82 a 1 As 96/2008-115, soud neshledal důvodnou.

Nutno přisvědčit argumentaci žalovaného uvedenou ve vyjádření k žalobě, že pivní rozsudek se problematikou koncentrace řízení u spáchání tzv. jiného správního deliktu nezabývá a druhý citovaný rozsudek se vztahuje na řízení o přestupcích. Dané rozsudky přímo na věc nyní projednávanou nedopadají. Naproti tomu v rozsudku č.j. 3 Ads 141/2009-70, ze dne 27. 3. 2010, se Nejvyšší správní soud přímo zabýval aplikací ust. § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o jiném správním deliktu a konstatoval, že: "K řízení před správním orgánem 1. stupně žalobce zjištěný stav nerozporoval, ač tak učinit mohl, a pokud tak učinil v odvolacím řízení, potom k uplatněným námitkám žalovaný správní orgán s ohledem na dikci § 82 odst. 4 správního řádu nemohl přihlédnout. Ostatně bez ohledu na tuto skutečnost se žalovaný do určité míry uplatněnými námitkami zabýval, a i Nejvyššímu správnímu soudu se rozporování záznamu o docházce žalobcem, stejně jako se značným časovým odstupem dokladaný cestovní příkaz pro dotčeného cizince, jeví jako účelová." Případný je i odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Ads 188/2009-69, ze dne 16. 6. 2010, v němž se uvádí: "Žalovaný, jenž vydal rozhodnutí o odvolání, byl oproti výše zmíněnému správnímu orgánu prvního stupně vázán při přezkumu odvolání ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu, dle kterého se přihlédne k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutečnost existence elektronické evidence, kterou namítá stěžovatel v odvolání poprvé, jak vyplývá ze spisu, mohl uplatnit dříve, tedy v rámci správního řízení prvního stupně. Opačný postup, kdy by bylo umožněno vnášet nové důkazy a skutečnosti i v následném řízení druhého stupně, by navíc dle názoru Nejvyššího správního soudu byl v tomto případě v rozporu s podstatou a smyslem samotné kontroly, jež byla prováděna. Kontrolní orgán při ní vychází z dokladů, které mu jsou předloženy při kontrole samotné. Účelem kontroly je krom dalšího kupříkladu též ověření, zda je kontrolovaný schopen plnit povinnost dle § 96 odst. 2 zákoníku práce, tedy umožnit zaměstnanci nahlédnout do jeho účtu pracovní doby nebo evidence pracovní doby.

V případě, že kontrolovaný není schopen doložit ani při kontrole a dokonce ani v rámci správního řízení prvního stupně kontrolované skutečnosti, je důvodné se domnívat, že danou povinnost nebude schopen plnit ani vůči svým zaměstnancům, těm nebude umožněno nahlédnout do předmětné evidence. V případě, že by bylo umožněno vnášet nové důkazy v i v řízení před odvolacím správním orgánem, by navíc hrozilo, že předmětná evidence bude vytvořena až dodatečně z důvodu předchozí kontroly a pro stěžovatele neúspěšného správního řízení prvního stupně, čímž by došlo k rezignaci na zákonné požadavky, jež jsou předmětem kontroly samotné. Nelze odhlížet od faktu, že stěžovatel nemůže dostat výše zmíněné povinnosti v rámci kontroly a celého správního řízení prvního stupně, což potvrzuje i zákonná úprava § 82 odst 4 správního řádu.

Z výše uvedeného navíc vyplývá, že měl stěžovatel možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí v prvním stupni se všemi podklady rozhodnutí a též mu bylo umožněno navrhnout doplnění podkladů o další doklady. Čehož využil, avšak důkazy existence elektronické evidence nenavrl. V tomto kontextu se nabízí připomenout povinnost zakotvenou v § 52 správního řádu, kdy účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Nejvyšší správní soud konstatuje, že byla v tomto směru dodržena procesní pravidla, především s ohledem na proces zjišťování skutkového stavu. Stěžovateli byl dán dostatečný prostor k navržení dosud neuplatněných důkazů a skutečností a byl též řádně poučen, což dokládá i Protokol o seznámení s podklady rozhodnutí.

Dle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Stěžovatelem namítané porušení poučovací povinnosti, zakotvené v § 4 odst. 2 správního řádu se jeví ve světle výše zmíněného nepodstatným. Žalovaný v této souvislosti neměl za povinnost poskytnout stěžovateli podrobnější poučení o jeho procesních právech a povinnostech s ohledem na jeho tvrzení o vedení evidence předmětné docházky v elektronické podobě, než jaké stěžovateli poskytl, neboť již nebylo možno vnášet do řízení nové důkazy na základě výše zmíněného ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Nejvyššímu správnímu soudu se jeví dostatečným vyjádření obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný podotýká, že stěžovatel nedoložil v průběhu prováděné kontroly ani v průběhu následného správního řízení, že má zavedenu elektronickou formu vedení evidence pracovní doby. Žalovaný tím jasně dává najevo, že navrhopvat nové důkazy mohl stěžovatel jen v průběhu zmíněného řízení, což je možno chápat jako poučení ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu."

Z uvedených rozsudků vyplývá, že Nejvyšší správní soud připouští možnost aplikace koncentrace řízení v řízení o jiném správním deliktu. Pokud se žalobce domníval, že v odvolacím řízení může nové důkazy a nové skutečnosti uplatňovat, nerozlišoval u aplikace ust. § 82 odst. 4 správního řádu mezi přestupky ve smyslu zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a jinými správními delikty, jak to činí judikatura Nejvyššího správního soudu.

Pokud jde o tvrzení žalobce bytující rozpory odůvodnění a neprovedení důkazů neuvedl, konkrétně o které důkazy se mělo jednat proto soud nemohl takto formulovanou žalobní námitku přezkoumat.

Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost odůvodnění výše pokuty, v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jakož i rozhodnutí prvního stupně je dostatečně odůvodněno, podle jakého ustanovení byla pokuta uložena. Úřad práce přihlédl ke skutečnosti, že se jednalo o první porušení zákona o zaměstnanosti za dobu podnikání žalobce, úřad však při stanovení výše musel zohlednit i počet cizinců (32) kterým žalobce umožnil výkon nelegální práce, a okolnosti spáchání deliktu a vyhodnotil postup žalobce jako velmi nebezpečný pro společnost, který vede k únikům nejen daňovým ale i krácení odvodů na sociální a zdravotní pojištění, také k odnímání pracovních příležitostí pro uchazeče práce řádně evidované. Konstatoval, že nebezpečnost jednání žalobce tkví v jeho celospolečenském rozměru. Správní orgány zkoumali likvidačnost uložené pokuty, a vycházeli ze základního jmění Společnosti, které je 2.000.000,-Kč Soud se proto nedomnívá, že by výše pokuty nebyla odůvodněna, nebo, že by se správní orgány nezabývali výši uložené pokuty z hlediska jejího možného likvidačního charakteru. Vše uvedenou úvahu provedl, již prvostupňový správní orgán, v rozhodnutí ze dne 28.6.2010 je uvedeno, že úřad vycházel ze základního jmění, měl-li žalobce za to, že při posouzení majetkových poměrů měl vycházet z jiných údajů byl povinen to žalobce v odvolání uvést. Navíc ani v žalobě žalobce netvrdí, z jakých konkrétních skutečností by měl likvidační charakter pokuty vyplývat. Soud proto žalobní námitku neshledal důvodnou.

V žalobní námitce uvedené pod bodem V. žaloby žalobce nesouhlasí se závěrem správních rozhodnutí, že žalobce umožňoval výkon nelegální práce. Závěr správních orgánů o spáchání správního deliktu je dle názoru soudu dostatečně odůvodněn; správní orgány se vypořádali s důkazy předloženými žalobcem, přezkoumatelným způsobem; je odůvodněn závěr, že smlouvy o vzdělávání a smlouva o odborné přípravě studentů je dissimulovaný právní úkon, zastírající jeho skutečný obsah.

Pokud jde námitku ohledně vyjádření Ministerstvu práce a sociálních věcí, správní orgán nebyl povinen čekat na odpověď na jeho žádost o vyjádření, a pokud žalobce odkázal na údajné konzultace na ministerstvu nelze toto považovat v správním řízení ze relevantní. Je v pravomoci správního orgánu provádějícího řízení o správním deliktu si sám posoudit jednání žalobce a aplikovat na něj příslušné právní předpisy. Nutno souhlasit s argumentací žalovaného uvedeném ve vyjádření k žalobě, že postup správního řízení nemůže narušit nedostatek jiného orgánu státní správy. Úřad práce i žalovaný jsou též vázáni prekluzivními lhůtami upravujícími zánik odpovědnosti žalobce za jím spáchaný správní delikt. Žalovaný navíc dospěl po prostudování spisové dokumentace k závěru, že spáchání správního deliktu lze prokázat i bez tohoto vyjádření. Odkaz na řízení Úřadu práce v Šumperku, který nedospěl při kontrole žalobce ke stejnému závěru, jako Úřad práce v Děčíně, je nepodstatný, protože se jednalo o jiné řízení, za jiných procesních a skutkových podmínek, úřad práce rozhodující v této věci jím není nijak vázán.

Závěr úřadu práce týkající odborného dozoru při "odborné praxi", je potvrzen výčtem osob vykonávajících v době kontrol práci, takže se nemůže jednat jak uvádí žalobce o „ničím nepodepřené konstatování“. Ze záznamů tak jednoznačně vyplývá, že žádný školitel či odborný dozor mezi nimi nebyl, nemohlo se proto jednat o výukovou praxi, závěr správních orgánů je tímto dostatečně průkazně podepřen, ve vyjádřeních žalobce v průběhu celého

správního řízení nebyla žalobcem uvedena žádná osoba, které měla odbornou výuku vykonávat. Závěr správních orgánů, že byly jednoznačně prokázány podstatné znaky výkonu závislé práce, přičemž tvrzení o zvyšování kvalifikace pro možnost získání nového živnostenského oprávnění byla rovněž vyvrácena, je dostatečně odůvodněn. K tomu nutno odkázat na odůvodnění rozhodnutí žalovaného k této námitce: "K této námitce odvolací orgán konstatuje, že úřad práce obsah do ložených smluv porovnal s faktickým stavem zjištěným při kontrolách na místě ve dnech 27.3.2009 a 8.4.2009. Velmi obtížně pak lze akceptovat tvrzení odvolatele, že se při výkonu práce cizinců v lese jednalo o "praxi v rámci studia", když při této praxi nebyl v ani jeden den přítomen žádný školící pracovník, který by "studenty" vedl a výkon jejich "praxe" kontroloval. Odvolací orgán souhlasí s názorem úřadu práce, že cizinci fakticky vykonávali pro odvolatele práci, přičemž za tuto práci odvolatel měl získávat odměnu od společnosti LESS & FOREST s.r.o., která si výkon práce výše jmenovaných cizinců objednala. Z toho je zřejmé, že pro výkon této práce cizinci potřebovali povolení k zaměstnání a že ti, kteří toto povolení nepotřebovali, měli mít uzavřen pracovněprávní vztah, což však rovněž naplněno nebylo. K tomuto závěru odvolací orgán dospěl rovněž s ohledem na skutečnosti uvedené v přípisu Ing. M. ze dne 8.3.2010, kde uvedl, že cizincům bylo poskytováno kapesné, strava, ubytování a doprava. Cizinci vykonávali práci osobně, podle pokynů odvolatele, byla jim poskytována odměna za práci (jak uvedl odvolatel), a v pracovní době nebo jinak stanovené nebo dohodnuté době na pracovišti stanoveném rovněž odvolatelem, který je na ně dopravován. Tvrzení odvolatele nesvědčí ani skutečnost, že cizinci v rámci výkonu zjištěné práce sázeli stromky, přičemž měli rovněž absolvovat rekvalifikační kurz "Obsluha motorové pily a křovinořezu", který s jimi vykonávanou prací žádným způsobem nesouvisí. K tomu je rovněž možno odkázat i na některébody smlouvy o odborné přípravě studentů, které svědčí tomu, že cizinci vykonávali práci ve smyslu zákoníku práce. Např. v čl. VIII této smlouvy je stanovena odměna za výkon práce, a to pro odvolatele od společnosti LESS & FOREST s.r.o. za práce, které u něj vykonají cizinci. V Čl. IV se odvolatel zavázal za cizince daně a další zákonem stanovené platby. V čl. X. je např. uvedeno, že právní vztahy založené touto smlouvou se řídí zákoníkem práce a obchodním zákoníkem. Vzhledem k tomu, že obchodní zákoník výkon práce neřeší, je zřejmé, že jejich výkon práce měl být regulován zákoníkem práce. Tato demonstrativně uvedená ustanovení smlouvy jednoznačně prokazují, že cizinci nevykonávali praxi, ale práci ve smyslu zákoníku práce.

Nelze souhlasit ani s tím, že by úřad práce obsah smluv nerozporoval již ve správním řízení. Naopak, již v protokolu o výsledku kontroly je konstatován, že cizinci vykonávali pro odvolatele práci, nikoli že by jim odvolatel poskytoval jakousi praxi. Názor úřadu práce, že se jedná o výkon práce a nikoli o "studium", byl odvolateli znám již od jeho seznámení se s protokolem o výsledku kontroly. "

Pokud jde o námitku týkající se zkrácení vyjádření Ing. M. ze dne 8. 2. 2010, Z vyjádření vyplývá, že v dubnu a květnu 2009 probíhala odborná jazyková příprava (nikoli praxe v lese), na tuto základní přípravu navazoval rekvalifikační kurz, kterého se však cizinci uvedení ve výrocích rozhodnutí správních orgánů neúčastnili. Žalovaný z uvedeného vyjádření dovodil, že vzhledem k tomu, že žalobce po celou dobu správního řízení tvrdil, že se jednalo o studenty na praxi, je vyjádření jednoznačné, že v březnu a dubnu 2009 žádná praxe v lese probíhat neměla. Z živnostenského zákona vyplývá, že *pro práci v lese jako pro samostatnou výdělečnou činnost žádná praxe není potřebná, protože se jedná se o ohlašovací živnost, k níž není třeba dokládat praxi, což shodně posoudil i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí* Z uvedeného je zřejmé, že zvyšování kvalifikace způsobem uváděným žalobcem pro získání živnostenského oprávnění nebylo nutné a tím ani tvrzení o nutnosti absolvovat rekvalifikační kurz u žalobce taktéž znevěrohodňuje jeho předložené důkazy o výukové praxi.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který v řízení nebyl úspěšný, nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by mu náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. srpna 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu